

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/266/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617203877
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3617203877.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobkyne H. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. nad C. XXX, proti žalovanému N. J. O., a.s., so sídlom M., D. XXXX/XXX, Y.: XX XXX XXX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou V. V. s.r.o., so sídlom D., M. XXX/XX, o určenie, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 19.marca 2018, č. k. 6Csp/244/2017-52 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti I., ktorou súd určil, že bezúčelový úver poskytnutý žalobcovi na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 20.02.2014 je bezúročný a bez poplatkov **p o t v r d z u j e.**

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti I., ktorou súd určil, že revolvingový úver poskytnutý žalobcovi na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 20.02.2014 je bezúročný a bez poplatkov a vo výrokovej časti III. o náhrade trov konania **z r u š u j a** v tejto časti vec **v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že bezúčelový úver a revolvingový úver poskytnutý žalobcovi na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 20.02.2014 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov. Výrokom II. vo zvyšku súd žalobu zamietol. Výrokom III, rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala proti žalovanému určenia, že bezúčelový úver a revolvingový úver poskytnutý žalobcovi na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 20.02.2014 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov a určenia, že zmluvná podmienka uvedená v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 20.02.2014 v znení „Podpismi na tejto zmluve zároveň uzatvárame: b) dohodu o zrážkach zo mzdy, prípadný nesúhlas označte krížikom: () a c) dohodu o zmluvnej pokute podľa Hlavy 18 ÚP; to všetko v rozsahu uvedenom pred textom úverových podmienok a v úverových podmienkach.“ je ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatná. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to Zmluvou o úvere číslo XXXXXXXXXXXX vrátane príloh a všetkých jej súčastí a zistil z nej, že zmluva bola uzavretá dňa 20.02.2014 medzi veriteľom - žalovaným a dlžníkom - žalobkyňou. Zo zmluvy nevyplýva, že by ju žalobkyňa uzatvárala v rámci predmetu obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Predmetom zmluvy je úver vo výške 2200 eur a revolvingový úver vo výške úverového limitu 500 eur. Prílohou k zmluve sú Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, oznámenie o Výške RPMN a výške priemernej RPMN a jej súčasťou sú Úverové zmluvné podmienky spoločnosti N. J. O., a.s. - hotovostný úver a revolvingový úver. Zo zmluvy nevyplýva, že by bol úver poskytnutý ako účelový, na kúpu tovaru. Podľa položky 41 zmluvného formulára ide o bezúčelový úver. V zmluve nie je osobitne uvedené, aká časť mesačnej splátky sa použije na splatenie

istiny, úrokov a poplatkov. Je v nej však uvedená celová výška mesačnej splátky sumou 49,10 €. V zmluve nie je uvedený termín konečnej splatnosti uvedením konkrétneho dátumu, v bode 52 je uvedená „Lehota splatnosti“ údajom „84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“. Zmluva obsahuje aj ustanovenie, podľa ktorého jej účastníci uzatvárajú dohodu o zrážkach zo mzdy, pričom prípadný nesúhlas je možné vyznačiť zaškrtnutím (krížikom) na vyznačenom mieste a dohodu o zmluvnej pokute podľa Hlavy 18 úverových podmienok. Právne vec súd prvej inštancie posúdil najmä podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. a), písm. b), písm. d), § 9 ods. 2 písm. c), písm. f), písm. k), § 11 ods. 1, § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 20.02.2014. Súd na podklade vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je len čiastočne dôvodná. Súd vychádzal z toho, že žalobkyňa ako spotrebiteľ (dlžník) a žalovaný ako dodávateľ (veriteľ) uzavreli dňa 20.02.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobkyňa síce na strane 3 žaloby tvrdí, že zmluva je neplatná na základe § 39 Občianskeho zákonníka, pretože žalovaný obchádza zákon, avšak súd sa s takýmto posúdením zmluvy nestotožnil. Zmluva má podľa posúdenia súdom všetky náležitosti vyžadované pre zmluvy Občianskym zákonníkom a má aj náležitosti vyžadované osobitným právnym predpisom (zákonom č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzatvárania), hoci nie všetky. Absencia niektorej z náležitostí však v tomto prípade nemá vplyv na platnosť zmluvy, ale jej následkom je v zmysle § 11 ods. 1 citovaného zákona vznik domnienky, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie po posúdení obsahu zmluvy dospel k záveru, že v zmluve nebolo možné uviesť adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, pretože zmluva nebola uzatváraná medzi predávajúcim a kupujúcim (jej predmetom nebol úver na kúpu tovaru). Neuvedenie tohto údajá nemá za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Takisto takýto následok nemá ani neuvedenie, aká časť tej-ktorej splátky sa použije na splatenie istiny, úrokov a poplatkov. Súdna prax na Slovensku nebola doteraz pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. úplne jednotná. Stanovisko k tejto otázke zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 22.02.2018 sp. zn. 3Cdo 146/2017, na ktoré súd prvej inštancie poukázal. Stotožnil sa s takýmto výkladom § 9 ods. 2 písm. k) uvedeného zákona a konštatoval, že neuvedenie rozpisu konkrétnych častí jednotlivých splátok s použitím na úhradu istiny, úroku a poplatkov nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy. Inak však už súd posúdil nedostatok uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona. V tejto časti sa súd nestotožnil s právnym posúdením, ktoré uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení. Podľa súdu nestačí uviesť v zmluve lehotu splatnosti ako 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Súd sa nestotožnil s tým, že by takéto vyjadrenie bolo dostatočnou informáciou o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a o konečnej splatnosti úveru. Takáto definícia termínu konečnej splatnosti nedáva spotrebiteľovi možnosť okamžite posúdiť rozsah svojho záväzku. Súd v prvom rade vychádzal z toho, že v čase uzavretia zmluvy nič nebránilo veriteľovi zmluvný formulár pripraviť tak, aby v ňom bol určitým, celkom jednoznačným a zrozumiteľným spôsobom uvedený termín konečnej splatnosti úveru uvedením jednoznačného dátumu. Ďalej súd vychádzal z toho, že priemerný spotrebiteľ pri podpise zmluvy obsahujúcej veľké množstvo údajov nemusí byť schopný okamžite zistiť dátum, kedy je posledná splátka úveru splatná. Tým viac, ak nejde o jednoduchý výpočet (napr. rok po uzavretí zmluvy, dva roky a podobne), ale ak výpočet vyžaduje od spotrebiteľa prepočítat mesiace, v tomto prípade 84. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. platné a účinné v čase uzavretia zmluvy úplne jednoznačne vyžadovalo uviesť v zmluve nielen dobu trvania zmluvy, ale aj termín (teda dátum) konečnej splatnosti úveru, čo v posudzovanej zmluve jednoznačne absentuje. Aj SD EÚ vyslovil v rozsudku, na ktorý žalovaný poukazuje vo svojom vyjadrení (C-42/15), že zmluva o úvere môže byť posudzovaná ako bezúročná a bez poplatkov, ak ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ak spotrebiteľ bez (nie jednoduchého) matematického výpočtu nemôže posúdiť, dokedy bude úver splácať, nemôže riadne posúdiť pred uzavretím zmluvy rozsah svojho záväzku. V takom prípade môže byť aj pri použití eurokonformného výkladu ustanovení § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. úver v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 citovaného zákona považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedených dôvodov súd žalobe v tej časti, kde sa žalobkyňa domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vyhovel. Následne sa súd zaoberal druhou časťou predmetu sporu, kde sa žalobkyňa domáha určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok (dohody o zrážkach zo mzdy a o zmluvnej pokute). V tejto časti predmetu sporu súd dospel k záveru, že o žalobe nie je možné meritórne rozhodnúť, pretože ide o určenie právnej skutočnosti, ktoré ale nevyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. d) CSP). Osobitným predpisom je v tomto prípade zákon č. 129/2010 Z.z., ktorý v ustanovení § 11 ods. 4 obsahuje výpočet určovacích žalôb, ktoré môže spotrebiteľ podať. Ide o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého

spotrebiteľského úveru žalobou. Žalobkyňa sa nedomáha určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, domáha sa len určenia neprijateľnosti a neplatnosti dvoch konkrétnych zmluvných podmienok. Osobitný predpis jej teda neumožňuje takúto žalobu podať. Ak by aj súd extenzívnym výkladom ustanovení § 137 CSP pripustil, že by v tejto časti mala byť žaloba posúdená nie podľa ustanovenia § 137 písm. d) CSP, ale podľa písm. c), v takom prípade by však žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na určení, ktorého sa domáha. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania. Žalobkyňa aj žalovaný boli v konaní čiastočne úspešní a čiastočne neúspešní (každý v jednej časti predmetu sporu). Preto súd o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na ich náhradu právo.

2. Proti tomuto rozsudku vo výrokovej časti I. a výrokovej časti II. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Uviedol, že cieľom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je, aby mal spotrebiteľ informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Mal za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, tak ako je tomu v danom prípade. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto mal za to, že je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. dosiahnutý. Ďalej poukázal na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 a odvolaciemu súdu dal do pozornosti rozsudok Okresného súdu Poprad, zo dňa 21.11.2017, sp. zn. 17Csp/158/2017; rozsudok Okresného súdu Lučenec zo dňa 16.10.2017, sp. zn. 13Csp/132/2017; rozsudok Okresného súdu Senica zo dňa 21.03.2018, sp. zn. 9Csp/188/2017 a rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 15.01.2018, sp. zn. 10Csp/90/2017. V súvislosti s určením revolvingového úveru za bezúročný a bez poplatkov, žalovaný uviedol, že žalobca síce podpisom zmluvy ako je v nej uvedené, uzatvára zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru (čerpanie úveru prostredníctvom platobnej karty), ale na jeho vznik, resp. účinnosť sa vyžaduje ďalší úkon, a to aktivácia karty, ktorá v prípade záujmu bude žalobcovi poskytnutá. Je teda na dobrovoľnom rozhodnutí žalobcu, či z jeho strany dôjde k aktivácii karty a tým pádom k čerpaniu úveru alebo nie. Revolvingový úver uzatvorením zmluvy č. XXXXXXXXXXXX nebol v žiadnom prípade klientovi nanútený. Bolo len na jeho slobodnom rozhodnutí, či ho uzavrie. Žalobca túto možnosť nevyužil a z jeho strany nedošlo k aktivácii karty a čerpaniu finančných prostriedkov z nej. Z toho vyplýva, že revolvingový úver len samotným uzatvorením predmetnej zmluvy nevznikol, resp. nenadobudol účinnosť a z toho dôvodu nemôže byť vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný žiada, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov konania.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379, § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokovej časti I., ktorou súd určil, že bezúčelový úver je bezúročný a bez poplatkov je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a výrokovej časti I. v časti týkajúcej sa určenia, že revolvingový úver je bezúročný a bez poplatkov a vo výrokovej časti III. o náhrade trov konania je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Z obsahu podaného odvolania je zrejmé, že odvolanie žalovaného smeruje len proti výroku I. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania. Odvolací súd preto preskúmaval vec len z hľadiska uplatnených odvolacích námietok žalovaného, a preto vo zvyšnej časti vo výroku II. nebol rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť a odvolací súd ho nepreskúmaval.

6. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného konštatoval, že úverová zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho posúdil poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) uvedeného zákona.

7. V predmetnej veci žalobkyňa ako spotrebiteľka a žalovaný ako dodávateľ uzatvorili dňa 20.02.2014 zmluvu o úvere číslo XXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), podľa ktorej sa strany dojednali o uzatvorení hotovostného úveru (ďalej len „hotovostný úver“), súdom prvej inštancie v napadnutom výroku I. označený ako bezúčelový úver, na základe ktorého žalovaný poskytol žalobkyni bezúčelový úver vo výške 2200 eur, celkovou výškou mesačnej splátky 49,10 eur, počtom splátok 84, ročnou úrokovou sadzbou 17,32 %, RPMN 18,9 %, priemernou hodnotou RPMN 18,87 %, celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom 3808,56 eur. Ako lehota splatnosti bolo uvedené: 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15 dňa v poslednom mesiaci. Súčasťou formulároveho dojednania zmluvy o úvere bolo aj žalovaným vopred pripravené ustanovenie, podľa ktorého podpisom žalobkyňa uzatvára aj zmluvu o revolvingovom úvere (ďalej len „zmluva o revolvingovom úvere“) a súčasne žalovaného žiada, aby v prípade zaslania platobnej karty zaslal žalovaný žalobkyni návrh zmluvy o platobných službách a súhlasí s tým, že tento návrh môže byť akceptovaný aktiváciou karty. Zároveň bola stanovená RPMN 43,40%, výška kreditného limitu 500 eur, ročná úroková sadzba 26,28% a priemerná hodnota RPMN 25,37 %. Termín splatnosti mesačnej splátky bol stanovený na 20. deň v mesiaci.

8. Čo sa týka bezúčelového hotovostného úveru, predmetom ktorého bolo poskytnutie úveru vo výške 2200 eur na základe zmluvy o úvere, odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie o tom, že úverová zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), v dôsledku čoho je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) uvedeného zákona. Zákon o spotrebiteľských úveroch ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia faktickej nerovnováhy medzi spotrebiteľom a dodávateľom bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve, posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie uvedené v ustanovení § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch, zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferuje až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Z hľadiska náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch niet pochybností o tom, že aj v prípade takejto zmluvy o úvere, na ktorú sa uvedený zákon vzťahuje, zákon o spotrebiteľských úveroch kladie požiadavku na to, aby v zmluve o úvere bol uvedený údaj o konečnej splatnosti úveru dostatočne určito. Je potrebné trvať na tom, že termín konečnej splatnosti musí byť určený konkrétnym časovým okamihom, zreteľne a to tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť jeho dĺžku, riadny termín trvania a tým aj najvhodnejšiu voľbu medzi úverovými produktmi. Podobne ako súd prvej inštancie, preto aj odvolací súd konštatuje, že zo zmluvy o úvere v časti týkajúcej sa bezúčelového hotovostného úveru nie je možné zistiť termín konečnej splatnosti úveru tak ako uvedenie tejto náležitosti zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje.

9. Vzhľadom na uvedené preto odvolací súd v napadnutej výrokovej časti I. ktorou súd určil, že bezúčelový úver poskytnutý žalobcovi na základe zmluvy č. 4402070464 zo dňa 20.02.2014 je bezúročný a bezpoplatkov, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

10. Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej namietal, že v súvislosti s určením revolvingového úveru za bezúročný a bez poplatkov na vznik, resp. účinnosť zmluvy o úvere sa vyžaduje aj ďalší úkon, a to aktivácia karty, pričom nie je možné podľa žalovaného zmluvu o revolvingovom úvere posúdiť ako bezúročnú a bez poplatkov.

11. V tejto súvislosti má odvolací súd za potrebné uviesť, že zo zmluvy o úvere vyplýva, že medzi žalobkyňou a žalovaným došlo k uzatvoreniu dvoch zmlúv, a to zmluvy o úvere týkajúca sa poskytnutia bezúčelového hotovostného úveru a zmluvy o revolvingovom úvere. Niet pochyb o tom, že primárnym záujmom žalovanej bolo získanie úveru za podmienok ako boli dohodnuté v zmluve o úvere v časti

týkajúcej sa poskytnutia hotovostného úveru. Len malým a ťažkým čitateľným písmom bolo na zmluve o úvere uvedené, že sa ňou súčasne uzatvára aj zmluva o revolvingovom úvere. Žalobkyňa sa pritom podanou žalobou domáhala proti žalovanému tiež určenia, že revolvingový úver poskytnutý žalobcovi na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 20.02.2014 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie napadnutým výrokom I. teda určil aj to, že revolvingový úver poskytnutý žalobcovi na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 20.02.2014 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov. V odôvodnení súdu prvej inštancie však absentuje tá skutočnosť, ako súd prvej inštancie posúdil žalobkyňou požadované určenie, že revolvingový úver je bezúročný a bez poplatkov, hoci výrokom rozhodol tak, že žalobe žalobkyne v tejto časti vyhovel, t.j. posúdil aj revolvingový úver za bezúročný a bez poplatkov, hoci súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzil iba na skúmanie náležitostí zmluvy o úvere v časti týkajúcej sa poskytnutého hotovostného úveru.

12. V odôvodnení rozhodnutia sa súd musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia, pričom v predmetnom rozhodnutí tak súd prvej inštancie nekonal a založil tak vadu konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP. V dôsledku absencie odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie o tom, ako tento posúdil zmluvu o revolvingovom úvere za bezúročný a bez poplatkov, odvolací súd nemohol preskúmať ani vyššie uvedenú námietku žalovaného.

13. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokovej časti I., ktorou súd určil, že revolvingový úver poskytnutý žalobcovi na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 20.02.2014 je bezúročný a bezpoplatkov a vo výroku III. o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a jeho úlohou v ďalšom konaní v zrušenej časti bude vzhľadom na vyššie prijaté závery odvolacieho súdu, dôsledne sa zaoberať predmetnou zmluvou o revolvingovom úvere v zmysle podanej žaloby (§ 391 ods. 2,3 CSP).

15. O náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 3 CSP v novom rozhodnutí o veci.

16. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).